

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 42 ust. 2 i art. 42 ust. 3 rozporządzenia Rady nr 207/2003.

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 42 ust. 2 i art. 42 ust. 3 rozporządzenia Rady nr 207/2003.

Skarga wniesiona w dniu 16 listopada 2012 r. — European Drinks przeciwko OHIM — Alexandrion Grup Romania (DRACULA BITE)

(Sprawa T-497/12)

(2013/C 26/117)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: European Drinks SA (Ștei, Rumunia) (przedstawiciel: adwokat V. von Bomhard)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: SC Alexandrion Grup Romania Srl (Pleasa, Rumunia)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 6 września 2012 r. w sprawie R 679/2011-4; oraz

— obciążenie OHIM kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: SC Alexandrion Grup Romania Srl

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy „DRACULA BITE” dla towarów i usług z klas 33, 35 i 39 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 7588321

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: European Drinks SA

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: zarejestrowany w Rumunii pod nr 34847 graficzny znak towarowy „Dracula” dla towarów i usług z klas 33 i 35

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: oddalenie sprzeciwu w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Skarga wniesiona w dniu 16 listopada 2012 r. — Koinopraxia Touristiki Loutrakiou przeciwko Komisji

(Sprawa T-498/12)

(2013/C 26/118)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Koinopraxia Touristiki Loutrakiou AE OTA — Loutraki AE — Club Hotel Loutraki Casino Touristikos kai Xenodocheiakos Epicheiriseis AE (Loutraki, Grecja) (przedstawiciel: adwokat S. Pappas)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji potwierdzającej Komisji z dnia 18 września 2012 r. — Ares (2012)1082114 — którą został oddalony wniosek skarżącej o dostęp do niektórych dokumentów, i

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W swojej skardze skarżąca wnosi zgodnie z art. 263 TFUE o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 18 września 2012 r., którą instytucja ta oddaliła ostatecznie wniosek potwierdzający skarżącej o dostęp do pisma władz greckich z dnia 16 maja 2012 r. dotyczącego określenia kwoty bezprawnej pomocy państwa podlegającej odzyskaniu zgodnie z decyzją Dyrekcji Generalnej ds. Konkurencji Komisji Europejskiej z dnia 24 maja 2011 r. (1)

Na poparcie skargi skarżąca podnosi następujące zarzuty:

Po pierwsze, skarżąca powołuje się na naruszenie spoczywającego na administracji obowiązku uzasadnienia decyzji oddalających wnioski, gdyż w swojej odpowiedzi administracja ograniczyła się do ogólnego odesłania do wyjątków przewidzianych w rozporządzeniu nr 1049/2001 bez dodatkowego rozwinięcia i faktycznego uzasadnienia decyzji.

Po drugie, skarżąca powołuje się na naruszenie zasady przejrzystości, co jest sprzeczne z rozporządzeniem nr 1049/2001 i z rozporządzeniem nr 659/1999 (2), jako że zaskarżona decyzja nie udziela opinii publicznej możliwie najszerszego dostępu do dokumentów, nie interpretując i nie stosując ściśle wyjątków przewidzianych w rozporządzeniu nr 1049/2001.

Wreszcie skarżąca powołuje się na naruszenie art. 108 ust. 2 TFUE oraz art. 6 i 20 rozporządzenia nr 659/1999 w związku z naruszeniem jej prawa do obrony i, przez rozszerzenie, zasady dobrej administracji.

(¹) Decyzja Komisji C(2011) 3504 wersja ostateczna z dnia 24 maja 2011 r. w sprawie pomocy państwa udzielonej przez Grecję na rzecz niektórych kasyn w Grecji [C 16/10 (ex NN 22/2010, ex CP 318/2009)] (Dz.U. L 285, s. 25).

(²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2012 r. — HSH Investment Holdings Coinvest-C und HSH Investment Holdings FSO przeciwko Komisji

(Sprawa T-499/12)

(2013/C 26/119)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: HSH Investment Holdings Coinvest-C Sàrl (Luksemburg, Luksemburg) i HSH Investment Holdings FSO Sàrl (Luksemburg) (przedstawiciele: adwokaci H. Niemeyer i H. Ehlers)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 20 września 2011 r. w sprawie C 29/2009 (ex N 264/2009)
— HSH Nordbank AG;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty wobec obciążenia mniejszościowych akcjonariuszy:

1) Zarzut pierwszy dotyczący braku odrębnej pomocy na rzecz mniejszościowych akcjonariuszy

— Skarżące podnoszą, że Komisja błędnie zastosowała pojęcie pomocy zawarte w art. 107 ust. 1 TFUE, ponieważ niesłusznie uznała skarżące za beneficjentów pomocy. Podwyższenie wartości udziałów było dla mniejszościowych akcjonariuszy jedynie gospodarczym odzwierciedleniem pomocy udzielonej na rzecz HSH Nordbank, a nie pośrednią pomocą przyznaną na rzecz akcjonariuszy mniejszościowych.

2) Zarzut drugi dotyczący niewystarczającego uzasadnienia stwierdzenia, że skarżące odniosły korzyść

— Skarżące podnoszą w tym względzie, że Komisja naruszyła obowiązek uzasadnienia wynikający z art. 296 ust. 2 TFUE, ponieważ nie przedstawiła wystarczających powodów, dla których należało uznać, że skarżące otrzymały pośrednio pomoc państwa i że wartość przedsiębiorstwa HSH Nordbank nie została właściwie ustalona. Ponadto Komisja nie wskazała wysokości rzekomej pomocy na rzecz akcjonariuszy mniejszościowych i pomyliła badanie tej pomocy z badaniem podziału obciążenia.

3) Zarzut trzeci dotyczący błędnego ustalenia stanu faktycznego przy badaniu, czy skarżące odniosły korzyści finansowe

— W ramach tego zarzutu skarżące podnoszą, że Komisja błędnie ustaliła stan faktyczny. Ich zdaniem spółka wyceniająca HSH Nordbank nie zawyżyła wartości przedsiębiorstwa HSH Nordbank i w związku z tym także ceny emisji zwykłych akcji, a jedynie przeprowadziła wycenę zgodnie z uznanymi metodami

4) Zarzut czwarty dotyczący pominięcia przy podziale obciążenia wcześniej wpłaconych przez skarżące zaliczek

— Skarżące podnoszą, że Komisja błędnie zastosowała przy dokonywaniu podziału obciążenia wymogi wynikające z art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE i z komunikatu w sprawie restrukturyzacji (¹), ponieważ w przeprowadzonym badaniu kwestii, czy skarżące wystarczająco są włączone w podział obciążenia, pominęła wpłacone przez nie wcześniej zaliczki.

5) Zarzut piąty dotyczący naruszenia art. 7 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 (²) i zasady pewności poprzez nieprawidłowe zakończenie formalnego postępowania wyjaśniającego

— Skarżące podnoszą w tym względzie, że Komisja naruszyła art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 i zasadę pewności prawa, ponieważ zakończyła formalne postępowanie wyjaśniające bez przyjęcia decyzji, o której mowa w art. 7 rozporządzenia nr 659/1999.

6) Zarzut szósty dotyczący naruszenia art. 7 ust. 4 rozporządzenia nr 659/1999, art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE i komunikatu w sprawie restrukturyzacji poprzez nałożenie niewłaściwych zobowiązań

— W ramach tego zarzutu skarżące podnoszą, że Komisja naruszyła art. 7 ust. 4 rozporządzenia nr 659/1999 i komunikat w sprawie restrukturyzacji, ponieważ nałożyła zobowiązania, które nie miały związku z restrukturyzacją HSH Nordbank, a jedynie stanowiły ukryte zezwolenie na udzielenie pomocy pośredniej pod pewnymi warunkami.

7) Zarzut siódmy dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności poprzez nadmierne obciążenie skarżących